

SZERKESZTŐ IRADA

Belmagyar-utca 47-dik szám, hová a lap szellemi részét illető közlemények címzendők.

AZ „ELLENZÉK” ELŐFIZETÉSI DÍJA:

Reges évre 18 frt. vagy 32 korona. Negyed évre 4 frt. vagy 8 korona. Félévre 8 frt. „ 16 korona. 1 hóra 1 frt 50 kr. vagy 3 korona.

Egyes szám ára 5 kr. vagy 10 fillér.

Megjelenik mindennap, kivéve a vasár- és ünnepnapokat.

Kéziratok nem adnak vissza.

ELLENZÉK

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI NAPILAP.

KIADÓ-HIVATAL:

Kolozsvárt, Belközép-utca 33. szám.

HIRDETÉSI DÍJAK:

Egy □ centiméternyi tér ára 4 kr. Gyárosok, kereskedők és iparosok árkedvezményben részesülnek. Reklam sora: 1 frt. Bélyegilleték minden hirdetés után 30 kr.

Nyilvántári cikkek:

garmand sora után 20 kr. fizetendő.

Mi lesz a vége?

A Wekerle-kabinet sorsa napról-napra bizonytalanabbá válik.

A Wekerle-kabinet alakulásakor, mint főprogramm — az egyház-politikai reform lett kitűzve.

Feltétlenül kérdéses lévén az egyházpolitikai reformok főágazata: a kötelező polgári házassági javaslat elfogadása, ép oly kérdéses az is, hogy a Wekerle-kabinet fenntarthatja-e magát a polgári házassági javaslat letárgyalása után?

A mint a már ismert számadatokból kitűnik, a kormány az esetben — ha az orsz. függetlenségi párt kihagyatik a kombinációból — legjobb esetben 22 főnyi többségre számíthat.

Már most az a kérdés, hogy a függetlenségi párt — mely 90 szavazatot felelt rendelkezik — minő állást foglal el a házassági javaslat kérdésében.

Ha esetleg a függetlenségi párt a kormány javaslata ellen foglal állást, akkor a 22 főnyi többség szembe fog állni a függetlenségi párt 90 szavazatával.

Már most evidens dolog, hogy ha ez a 90 szavazat a kormány-javaslat ellen érvényesül, akkor a törvényjavaslat 68 szót többséggel fog elvetetni.

Attól függ tehát a Wekerle-kabinet sorsa, hogy a függetlenségi párt megszavazza-e a kötelező polgári házassági törvényjavaslatot, vagy sem.

Ha ellene szavaz, akkor a törvényjavaslat, s vele a Wekerle-kabinet feltétlenül megbukik.

Előáll tehát egy olyan sajátságos parlamenti helyzet, a minő a magyar parlamenti életben ez ideig egymagában áll.

Eddig még csak arra volt eset, hogy a szabadelvű párt, tehát az, mely a kormányt támogatta — egyetértett-e valamely kormány-javaslat, vagy sem, főképp olyan javaslattal, a melynek el vagy el nem fogadásából, a kormány kabinetkérdést csinált.

Eddig tehát a kormány fennállása saját pártjának magatartásától volt feltételezve.

Most már megváltozott — a helyzet. A Wekerle-kabinet sorsa most már nem a saját pártjának, hanem az egyik ellenzéki pártnak a magatartásától függ.

Hát ez kétséghívó ép oly ritka, mint különös egy politikai szituáció.

Ritka annyiban, hogy egy szám aránya szerint az összes ellenzéki pártok létszámát meghaladó többség támogatása már nem elégséges arra, hogy a kormány bizonyos programot — melyhez létét köti — keresztül vigyen.

Különös pedig annyiban, hogy egy nagy többséggel rendelkező kormány fennállását, vagy bukását a számbelileg csak ékebb ellenzéki párt határozza meg.

Önként felmerül most már az a kérdés, hogy az ellenzéki párt a nemzeti érdekekben állónak tartja-e Wekerle-kabinet további fennmaradását, vagy pedig azt tartja kívánatosnak, hogy — habár osztja is a polgári házassági javaslat alapelveit — maga a kormány eltávolítását a hatalom éléről.

Mi úgy ítéljük meg a kérdést, hogy a függetlenségi párt a kormány támogatására nem vállalkozhatik.

Hiszen az ellenzéki pártoknak elsősorban épen az a feladatuk, hogy az a kormányzati rendszer — a melylyel izemben küzdenek — megváltoztassék.

Hogy ezt a változást esetleg olyan javaslat megbuktatása idézi fel — a melylyel az ellenzéki pártok esetleg elvileg egyetértenek — az az ellenzéki pártok eredeti feladatán nem változtathat, mert a főkérdést az általános

kormányzati politika megváltoztatása — nem pedig egyes részletkérdések megoldása képezi.

Ha — a mint hisszük a függetlenségi párt ezt a főfeladatot tartja szem előtt, akkor egyáltalán nem válnak elválasztható a kormány megmentésére, még akkor sem, ha a polgári házassági javaslattal elvileg egyetért.

Egyéb okok is a mellett szólanak, hogy mert most a kormányzati politikai dűrre jutott, az ellenzéki pártok maguk iránti s főképp a nemzeti érdekből fel kell vegyék a küzdelmet a kormánnyal szemben főképp most midőn a saját pártja is — részben legalább — ellene harcol.

Politikai hírek.

Ujabb kormányválság Franciaországban. A francia kamara keddi ülésén Burdeau pénzügyminisztert leszavasták. Jaurès határozati javaslatot nyújtott be a konverzió következtében elért megtakarítások tárgyában s a többség Burdeauval szemben Jaurès módosítása mellett foglalt állást. Ennek következtében miniszterválság állott be, de a kormány reméli, hogy sikerülni fog a pénzügyminisztert maradásra bírni.

A porosz országgyűlés megnyitása. A porosz országgyűlést kedden megnyitották. A trónbeszéd miután behatóan foglalkozik a pénzügyi és gazdasági kérdésekkel, e szavakkal végződik: Idő olyben, a hol az elégedetlenséget sok oldalról szítják s a vélemények és érdekek harszva egyre élesebbé válnak, a közös munkálkodás kiengesztelő hatásával kell előmozdítani az ellentétek kiegyenlítését és meg kell találni azt az állandó célt, a haza jólétére való őszinte törekvésben. István adjon ehhez áldást és sikert.

A T. Ház.

Budapest, jan. 17.

A képviselőház mai ülésén mindjárt a napi rend előtt felszólalt Hermann Ottó.

Herman Ottó beszédében a katolikus naggyűlést és a hercegprímás beszédét támadta meg.

Herman Ottó után Ugron Gábor beszélt:

Ugron Gábor: Tisztelt Ház! (Halljuk: Halljuk!) Én nem voltam jelen a katolikus naggyűlésen, de ma elolvastam azt a beszédet, a melyet előttem szóló tisztelt képviselőtársam megtámadott. Én ennél mérsékeltabb és helyesebb beszédet most olvastam a mi politikai életünkben. (Helyeslés a bal- és szélsőbalról. Morsógás a jobboldalon és a szélsőbal némely pontjain.) Igen jó volna, ha néha az egyes felek között közt való kérdéseket a képviselő urak is annyi tapintatossággal tárgyalnák, minő tapintatossággal ott a kérdést tárgyalják.

Én egyebet nem olvastam a hercegprímás beszédéből, mint azt, hogy ama jogokat kéri a katolikusok számára, mint a melyekkel a protestánsok bírnak. (Helyeslés a bal- és szélsőbalon.) Én mindig védelmezője voltam a protestáns autonómiának a lelkiismeret- és vallásszabadságnak, de ezt a lelkiismereti és vallásszabadságot s autonóm jogokat a saját egyházamra a katolikus egyházra is ki kívánom terjeszteni. (Helyeslés a bal- és szélsőbalról.) Ha Magyarország hercegprímása ott a nyilvánosság egy másik terén olyan elveket hangoztatott volna, a melyek, megtámadják a felekezeti békét, biztos lehet arról mindenki, hogy én vagyok az első, a ki ezt itt elítélem. Éppen ezért tiszteletmet kell, hogy kifejezzem, midőn látom, hogy a szenvedélyes idő közepette az ország hercegprímása a higgadtaság megőrzésével a nyugalmat és méltányságot hirdeti, a melynek megőrzése által, úgy hiszem, hogy a törvényhozás munkáját könnyítve és szabaddá tette.

Ezek azok, a miket a tisztelt képviselő ur előadására megjegyezni kívántam. (Elénk helyeslések a bal- és szélsőbaloldaltól.)

Herman Ottó: Bocsnatot kérek, én hivatkozom az egész Háza, hogy beszédemben a hercegprímás ellen egyetlen támadó szó sem volt. Egyenesen azzal kezdtem, hogy feltétlenül tisztelettel vagyok iránta; csupán csak egy történelmi tényt konstatáltam: azt,

hogy nem a katolikusok adták meg a protestánsoknak 1790–91-ben a jogokat, hanem megadta a törvényhozás. Ez pedig nem támadás, éppen azért Ugron Gábor valóságos hiába beszélt, mert én támadásra okot nem adtam.

A Ház ezután a napirend értelmében megkezdte a telepítésekéről szóló törvényjavaslat tárgyalását, melyet gróf Szatmáry István előadó hosszabb beszédében ajánlott elfogadásra.

Hegedűs Sándor a pénzügyi bizottság nevében kijelentette, hogy a telepítésekre szánt három millió forint megállapításánál tekintettel voltak az ország pénzügyi helyzetére s egyúttal arra, hogy a föld értékét ne nyomják le. A bizottságnak megállapodása azonban nem vágja utját a telepítések ügyében megindult továbbfejlesztésének.

Műlek Lajos elfogadta a törvényjavaslatot, mint első, alapvető lépést a telepítés fontos kérdésének végleges rendezésére. A maga részéről különösen azt sürgette, hogy a hitbizományok folytonos alakításának szegjék valamiképp utját, mert a községek terjedését a latifundiumok folytonosan megnehezítik. Csak most lehet igazán sajnálni az államjóságot piacradozását, mert ha azok most megvolnának, akkor nem kellene drága pénzen vásárolni.

Madarász József általánosságban szintén elfogadta a törvényjavaslatot s csak azt jegyezte meg, hogy a kormány kötelessége lesz a telepések további sorsáról s boldogulásáról is gondoskodni s éppen ezért a részleteknél javasolni fogja, hogy a telepések tizenöt-husz évig adómentességet kapjanak.

Gróf Bethlen András földmivelési miniszter első sorban megköszönte a javaslat szíves fogadását. A kormány jónak látta a törvényt meghozni, hogy a bankok, melyek a telepítés céljaira alakulni akarnak, már ismerhessék a törvényt, melyre támaszkodhatnak. Elismerte a miniszter, hogy a hárommillió dotáció vajmi kevés ennek a nagy kérdésnek megoldására, de nem is kizárólag állami akció van tervbe véve, hanem ez csak első lépés, mely a kiállításba helyezett kedvezményekkel a magántervekenyiséget is mozgásba akarja hozni. A kincstári birókokon már folyamatban levő telepítések bizonyítják, hogy a telepítésekkel az állam nem veszít, a telepítések sikerét. Az adómentesség kérdését azonban nem szabad még fölvetni, mert az elmaradó földadóval az állam jövedelmei nagyon érzékeny veszteséget szenvednének. — Kérte tehát a Házat, hogy a javaslatot a pénzügyi bizottság módosításával fogadja el.

Ugron Gábor a javaslatot szűkölködnek, a benne rendelkezésre bocsátott eszközöket nagyon csekélyeknek mondotta. Magyarország számára az a baja, hogy népessége nincs mindenütt arányban a föld termőképességével. Az ország szélein a föld sovány a népességhez képest, a Kárpátoktól lepcsőzetesen lefelé a Duna és Tisza síkjain pedig a népesség kevés a föld teljes kiaknázására.

Ebből az következik, hogy a népesség kérdésének rendezése elsősorban kérdés és hogy változtatni kell azon a rendszertelenségen, mely most abban mutatkozik, hogy az ország egyes részein kizárólag intenzív, más részein pedig kizárólag extenzív gazdaságot folytatnak. A hitbizományok csak úgy volna képesek tölthetők, ha tudnánk egy tartós vagy örök haszonbéri rendszert teremteni. Ha valahol, ennek a törvényjavaslatnak keretében kellene gondoskodni arról is hogy a kívándorlók és kitelepülők ne legyenek gazdátlanul a világba dobva. Mert gyászos példa van rá, hogy szegény kitelepülteket egészen elhorróztítottak, mert a magyar kormánynak nincs gondja azokra a magyarokra akik innen kitelepültek. A kormánynak a telepítést az egész vonalon a maga kezébe kell ragadnia, nem pedig azzal megelégednie, hogy szegényes dotációval segítsen a mozgalmat.

Munkás-szocializmusra nálunk nincs is alkalom, mert alig van iparunk: de agrár szocializmus bennünket is fenyeget s ennek éppen bölcs telepítési politikával lehetne és kellene elejét venni. Sőt a külföldi veszedelmek levegőből menekülő tőke, is abban az országban fog menekülni, melyen szocializmus nincs s melyben annak kifejlődésére ok nincsen.

A részletes tárgyalás során is több felszólalás volt.

A javaslat harmadik olvasását a holnap délelőtt tizenegy órakor tartandó ülés napirendjére tűzték.

Az ülés végén Molnár Józsiás a következő interpellációt intézte a pénzügyminiszterhez:

Tekintettel arra, hogy az osztrák-magyar bank megszorítván a magyar hitel-igények kielégítésére eddig nyújtott hitelt, ez által a vidéki pénzügyintézeteknél nagymértű pénzügyi szükséglet állott be;

tekintettel arra, hogy a vidéki hitel-igény kielégítése közgazdasági szükség, kérem a tisztelt pénzügyminiszter urat:

1. ször van-e tudomása a vidéki pénzügyintézeteknél beállott pénzügyi szükségletől?

2. ször továbbá, szándékozik-e és minő úton e bajon segíteni?

Wekerle Sándor, mint pénzügyminiszter az interpellációra azonnal válaszolt. Kijelentette, hogy egyes különleges eseteket kivéve, mikor speciális viszonyok szükségesek teszik a közbelépést, a vidéki pénzügyintézetek nem szándékoznak segíteni; nem mintha a vidéki pénzügyintézetek szoliditásában nem bírna, hanem mert az ilyen segítyezésnek rendszertételt veszedelmesnek tartaná.

Molnár Józsiást ez a válasz nem elégitette ki, a többség azonban tudomásul vette.

Két órakor az ülés bevégeződött.

Gróf Szapáry Gyula.

Budapest, január 16.

A mit előre láttunk és a szabadelvű párt tegnapi értekezlete után szükségesszerűleg mondunk, az már a mai nap folyamán bekövetkezett. Gróf Szapáry Gyula volt miniszterelnök, aki az egyházpolitika miatt lepett vissza, kedden szóval és írásban bejelentette a miniszterelnöknek és a szabadelvű párt elnököknek, hogy a szabadelvű pártból kilép, mint ezt lapunk távirati rovatában tegnap már jeleztük.

Az esemény habár nem várható, hanem előre látható volt, mégis igen nagy szenzációt keltett, s az esti órákban, mikor a kilépés híre szűrőre került, városszerte csak erről beszéltek. Gróf Szapáry Gyula kilépése feltétlenül nagy súlyt ad azoknak, akik már eddig kiléptek és bizonyára egymagában véve is növelni fogja azoknak számát, akik ezután fognak kilépni a szabadelvű pártból.

Gr. Szapáry Gyula kilépése a helyzet a szabadelvű pártból történt más kilépések következtében nem volt szükségképpen válságosnak nevezhető. De gróf Szapáry kilépésével és bejelentett parlamenti akciójával — a mi nézetünk szerint is — a válság kezdete a szabadelvű pártba nézve elérkezett.

Bizonyára csak véletlenség, hogy gróf Szapáry Gyula kilépésével és bejelentett táviratával, melyet a katolikus naggyűléshez intézett, egyszerre állott elő.

De ez is csak egy okkal több, hogy a válság titlétét konstatajuk; mert rendszerint akkor nem lehet már föltartóztatni a válságot, mikor már a véletlenség is közreműködik annak megindítására.

Meg kell azonban jegyeznünk, hogy politikai körökben a keddi est folyamán az a hír volt elterjedve, hogy a király válasza a katolikus naggyűlés hódolatának kifejezésére már napok előtt eldöntött dolog volt, s hogy gróf Tisza Lajos a király személye mellett miniszter mindent elkövetett annak megakadályozására. De sikertelenül, sőt annyira sikertelenül, hogy még neki sem jutott szerep a királyi válasz közvetítésére.

Szapáry Gyula gróf a következő levél kíséretében tudatta Podmaniczky Frigyes bárral, a szabadelvű pártból való kilépését:

Nagyméltósághoz elnök ur!

Mint hogy a házassági jogról szóló törvényjavaslat oly intézkedéseket tartalmaz, melyekhez meggyőződése alapján nem járhatok s nézetem szerint nincs kihatás arra, hogy ezen részben lényeges intézkedések a törvényjavaslat tárgyalása alatt módosíttassanak, — s miután álláspontomnak a képviselőházban kifejezést adni szándékom, kötelességemnek tartom a jelenlegi szabadelvű párt kötelekeiből kilépni.

Kénytelen vagyok előre is tiltakozni azon feltervés ellen, hogy ezen kilépésem által a párt által eddig követett elvekhez hűtlen lennék, mert sem ezelőtt, sem az 1892-ik évi általános választás alkalmával nem képezte sem kormány, sem a párt programját az, hogy az azokkal összefüggő intézkedések a közgazdasági reform megoldása előtt léptességek elötte, mely nélkül azokat életbe léptetni felfogásom szerint lehetetlen vagy legalább is felelőse káros.

A szabadelvű párt 19 évi fennállása óta felismerte ezen kérdések nehézségeit és azon utat követte, hogy azokat nem egyszerre ha-

nem fokozatosan — a kérdések kellő előkészítése után, szabadelvű irányban — kívánja megoldani — ezen álláspontot foglalta el a kormány, az 1892-dik évi választások alkalmával is; ha tehát én azon utat kívánom követni, melyet a előző kormányok és a szabadelvű párt majdnem két évtizeden át követett, csak következetes maradok.

Elismerem, hogy miután hat hónappal a választás után ezen kérdések sürgetése felvetetett, most már szükséges azok megoldása, de a megoldás azon módját, mely a törvényjavaslatban foglaltatik, nem találom alkalmasnak a felzárkott kedélyek megnyugtatóására s eziránt nézetemnek az illetékes helyen a képviselőházban kifejezést adni szándékom.

Felkérem Nagyméltóságodat, hogy fentidézett elhatározásomat a szabadelvű pártban bejelenteni sziveskedjék.

Budapest, 1894. jan. 16.

Gróf Szapáry Gyula s. k.

A fehér asztalnál.

Budapest, jan. 16.

Kérvással a katolikus naggyűlés befejezése után a Vigadó összes termi megtelek ugyanazokkal a komoly és méltóságos alakokkal, a kik az imént még több óra hosszat nevezetes ügyeket tárgyaltak. A vidéki deputációk külön-külön asztal köré telepedtek, megvitatta a mai nap jelentőségét. A sok szellemi táplálék után egyéb földi javakról sem feledkeztek meg.

A főpapok közül csak Meszlényi Gyula szatmári püspök és Kohl Medárd, a hercegprímás titkára vett részt a társasvacsorán. A katolikus világi vezérferfiak közül ott voltak herceg Esterházi Miklós Móricz, gróf Zichy Nándor, gróf Szapáry László és mások.

A harmadik fogásnál felállott herceg Esterházi Miklós Móricz és a királyra és a pápára mondott felköszöntőt. Gróf Zichy Nándor nagy tetszés közepette a hercegprímást éltette.

Herceg Esterházi Miklós Móricz újabb felszólalásában gróf Zichy Nándort köszöntötte fel, a kinek érdeme, hogy a mai ünnep oly fényesen sikerült. Kéri, hogy vezérleje táborát továbbra is munkájában és vigye győzelemre a katolikusok szent ügyét.

Gróf Zichy Nándor viszont herceg Esterházi Miklóst éltette, a kinek szintén nagy szerepe volt a mai naggyűlés rendezésében.

Gróf Szapáry László a katolikus körre ültette poharát, amelynek a mozgálm vezetésében nagy érdeme volt.

Ezután gróf Zichy Nándor teremről-teremre járva valamennyi papra és világi vezérferfiakra. Volfka Nándor címzetes püspök gróf Zichy Nándorra, az őszetlen hazafira, aki hitbizonyosságával és őszetlen hazafiságával például szolgálhat minden katolikusnak.

A társasvacsora, amelyben körülbelül ezerkétszáz ember vett részt, éjjel előtt ért véget.

A katolikus autonomia

Budapest, január 17.

A legközelebbi napokban döntő lépéssel halad a katolikus autonomia kérdése a megoldás felé.

A kormány, mely programjába nem vette volt fel az autonomia létesítését és ezzel kapcsolatosan a vallás és tanulmányi alapnak rendezését, csakhamar meggyőződött róla, hogy egyházpolitikája ezen kérdéseknek megoldása nélkül nemcsak csoda, de lehetetlen is.

A képviselőház által egyhangulag elfogadott határozati javaslat, a mely egy transzakciónak volt eredménye, a primás elnöke alatt az autonomia tárgyalában összehívott püspöki konferencia — az igazságügyi bizottságban az autonomia tárgyában tett ki-jelentés — mind meg annyi előzménye volt azon kényszer-helyzetnek, a melyben a kormány az autonomia megoldásának feladata elől nem menekülhetett.

Már megirtuk, hogy a püspöki kar egy előterjesztést tett a kormányhoz, a melyben az autonomia előkészítése céljából, egy előkészítő bizottságnak kiküldését kéri illetve javasolja.

A püspöki kar egy 60 tagból álló előkészítő bizottságot javasolt.

A legilletékesebb helyről nyert értesülünk szerint ez a bizottság legközelebb megkezdheti működését.

A vallás- és közoktatási miniszter előterjesztést tett a felségének, a melyben a

püspöki kar álláspontját elvileg helyeselve a minisztertanács elé terjesztéshez megkivánta a királyi beleegyezést kérte és meg is nyerte.

A minisztertanács elvileg hozzájárult már gr. Csáky előterjesztéséhez. A vallás- és közoktatásügyi miniszter most dolgozik az ő felségéhez mint legfőbb kegyurhoz intézendő felterjesztésen.

A miniszter eltérőleg a püspöki kar javaslatát, csupán 30 tagú előkészítő bizottságot hoz javaslatba, nehogy a 60 számban javasolt bizottság nagy számának okából, munkálatának elkészítésében gátolva legyen.

A előkészítő bizottság, melyet ő felsége mint legfőbb kegyur fog a kormány javaslatára alapján kinevezni, hivatalosan — az összehívandó kongresszusnak módját — különösen a választások részleteinek megállapításával javaslatba hozni.

Rövid idő kérdése csupán, hogy ezen felterjesztés alapján a kinevezendő előkészítő bizottság működését megkezdhesse.

Nagyjelentőségű tény ez azért, mert a kormány a püspöki előterjesztés alapján ezen kisegítő módon szabadul azon binárból, amelyben ezen kérdés az által jutott, hogy a 72-iki kongresszus munkálata sem jóváhagyva, sem a kongresszus formailag feloszlaltva nem lett.

A circulus vitiosus abban állott, mi történjék a 72-iki kongresszussal.

A megoldás most már meg van. A 75-iki kongresszus és annak munkálata átadatik a történelemnek és a papírkosárnak. Új kongresszus lesz új alapon összehívva. Csak úgy ne járjon mint az előbbi.

Mondanunk is felesleges, hogy a kormány ezen lépése lényegesen közelebb az egyházpolitikai bonyadalomnak békés megoldására, ha komoly szándékát a megoldás elvégzésével is igazolandja.

Parlament a folyosón.

(A krízis).

Nincs többé szenzáció!

Ma reggel már ezzel az alarmhírről rohant be Visontai Soma a tisztelt ház büro-jára:

— Hallottad, hogy Wekerle kilépett a szabadelvű pártból?

— Igen. És Szapáry Gyula belépett a kabinetbe.

Ez a helyzet signaturája. S minden tréfában van valami komoly, minden pletykában valami igaz. Most már a morzsaszerű stréberek, kik a kegymosolyt elkapkodják szemükkel, mint a kutya a legyet, élőkön az örök honvédmíniszterjelölttel, csak félig hajtják meg magukat Wekerle előtt: jobbszemmel Szapáry Gyula gróf frakkja felé kacsin-tanak. Nyitásgaz az a gárda, mely soha meg nem hal, csak meghalja a vezérét, s a le-melő napnak hátat fordítva üdvözlik a fel-kelet felekezetnélküli „Dicsértessék!”-kel.

— Dicsértessék a Jézus Krisztus! — Ezzel köszönti Herman Ottó is az érkezőket. A magyar szocializmus kodifikátora, a nagy bogarász és pókbarát, ki multkor a zsurnali-ztikát tűzte gombostűre, boldog, hogy ma a primásnak kontrázhatótt. (Mire aztán Ugron Gábor hógédült el kifogásain a port. És leve: „Pax!”)

Tényleg Szapáry Gyula az érdeklődés központja s a szőke fűrtös államférfiú fő rejtélyesen mosolyog a körülálló csoportra. Ő a Sphinx, a ki kíváncsisággal tépi szét a találgatásokat. Mert nem beszél a jövőről, csak a múltáról. Mikor Hoitsy Pál — kezében az örökös kalappal — megkérdezi: „Hogy van, kegyelmes uram?” A kegyelmes ur mosolyogva felel:

— Jól, mint a ki minden gondját le-rázza.

— Lám, megmondtam már egy év előtt, hogy ki kell lépned, — folytatja Hoitsy, — de a stréberek már azt szeretnék tudni, hogy mikor kell Szapárynak újra belépnie?...

Schwicker és Gutenau a ciriumspek-tusok nemzetségéből, körültekintenek és összedugják fejüket a többi százsz helyett is. Kilépjenek, ne lépjenek? Még mindig gon-dolkoznak a szászok, (kiket különben is Szapáry pacifikált), de már egyik lábuk kintan van a szabadelvűkörből. Még egy pár lépés, — akkor aztán ők is: „Sopring in die Muresch!”

László Mihály holdvilágarozával feltű-nik a folyosó végén a lidércnyomásként ne-hezedik Wlassics Gyula mellé. László tud-niillik, mint Tibád szárnyasága a puros hadjárat alatt, most szintén kilépett, a min-denkit mortifikál, a ki a husos fazék körül ólálkodni maradt.

— No, Gyula, gratulálok, végetek van. Hát te még benn vagy? Siess az istenért, ez a tizenkettedik óra. Ne lopd a jogúgyi bizottságban az időt, ugy se lesz abból a polgári házasságból prédikációs halott. Ne légy özlött, ne maradj seregajtó a bomlá-snak induló brézalek közt!

— Hát már hányan léptek ki?

— Azt neked jobban kéne érezni. De van Atzél Bélánál előjegyezve 95 reverzál-ista, abból kormánypárti éppen 60.

— De azt mondják, hogy a reverzálisok egy része csak szóbeli ígért.

— No tudod, Károlyi Pista felszólá-lása óta már a becsületszó is nyom vala-mit...

Pongrácz Károly a reverzalista ge-nerális szintén egészen megkönnyülve érzi magát, mióta eksztradominium van. Lebegő bajusza alól fújja szét katonásan a szót:

— Csigavér! Mindez csak nyő-cz napig tart! Aztán vége mindennek!

És ekkor előrukkol a másik veterán generális, a szabadelvű politikai jesuitizmus Torquemadaja, a kinek tizenkét éves par-lamentáris régiméje növelte száza a függet-lenségi párt híveit. Kinek Komáromi Sándor apostoloskodása szültte a katolikus naggyű-lést, a kinek politikai morálja provokálta a becsületszónak kormányelnöki nyilatkozattal jogerőre emelését s a kinek klikkszellemet nem tűrő, cinzinnasági visszavonulása a közlegényi sarzába eredményezte akkor Szapáry Gyula, — most Wekerle és az egyház-politikai reformok bukását. Szóval: Tisza generális, a kinek annyi vívmányt köszönhet az ország!

És leverten, nesztelen lopózkodik végig a folyosón, mint az árnyék, de nem a ren-de, miniszterelnöki szürke kabátban, ha-nem — hallatlan! — feketében. Azt hiszi a tegnapi „katolikus-nap” után: ma lesz a temetés! Vagy hogy ideje lesz mint római

zarándoknak szent meggyőződés! beállati a fekete „ultramontanizmus” táborába!

NÓTÁRIUS.

A király Budapesten.

Budapest, jan. 17.

A király tegnap reggel 5 óra 46 perc-zkor nyugati pályaudvarban megérkezett a székes fővárosba.

A király, a ki hosszú katonaköpenye-get viselt, mihelyt a vonat megállt, azonnal kiszállt, kocsijából és katonásan üdvözölte a fogadtatására megjelent urakat. Legelőbb is Ráth Károly főpolgármestert szólította meg s a főpolgármester rövid üdvözlésére ezt felelte:

— Igen örvendek, hogy ismét kedvelt fővárosomban vagyok és hosszabb időt tölt-hetek itt.

E szavaiboz hozzátette a király:

— Nem mulasztatom el örömet ki-fejezni a fölött, hogy a fővárosra nézve olyan fontos kasszánnyak ügye végre szerencsés meg-oldás elé jutott.

A király ezután még Beniczky Ferencz főispánnal és Ludvig Gyula főrendiházi tag-gal társalgott s ezután elbucsuva töltök, az udvari vártermen keresztül hagyta el a per-ront. Az udvari fogatok a királlyal és kísé-retével a téli reggel szürkületében hajtottak a királyi várpalotába.

Nehéz napok.

Szapáry Gyula gróf viselte már a bel-ügyi-, a földmívelési-, a pénzügyi és a mi-niszterelnöki tárcákat. Ezeket kívül viseli az aranygyapjas rendet. Tagja a Szapáry-családnak és ura nagyszerű birtokoknak. Életének fő jellemvonása a munka. Az ilyen ember sehol sem senki. Nálunk több a vala-kinél. Egyaránt súlyos ő egy a társadalom-ban, mint a politikában.

Ez a súlyos egyéniség tegnap este ki-lépett a szabadelvű pártból. Még ugyan nem ellenzéki de már nem kormánypárti. Azért lépett ki, hogy nézetét az egyházpolitikáról szabadon nyilváníthassa.

A Szapáry gróf nyilatkozata egy ho-mályos pontot világosít meg. Ugy volt el-terjesztve, hogy Szapáry nem akarja a refor-mot a maga egészében; mivel pedig a többi miniszterek és a párt akarták, ennél fogva ott hagyta szélét. Ez a hír mint látszik nem felelt meg a valószínűségnek. Szapárynak nem a reform irányzata ellen, hanem a kez-deményezés és életbevitelének sorrendje ellen volt kifogása. Nem akarta hazáját egy rö-g-törzött reformmal meglepni. Előbb föl akar-ta szántani a talajt, mielőtt magot hintene belé. Így, kár a munkáért és kár a vető-magért.

Ez a kilépés jobban kibozta sodrából a szabadelvű pártot, mint a többiek. Szapáry Gyula gróffal nehéz nekik úgy bánni, mint holmi közepes malkontantussal. A párt dereka még mindig meg van zsibbadva attól a haj-longástól, melyet a Szapáry színe előtt gya-koroltak. Az ilyen derék nem tud hirtelen kiegyenesedni. Idő kell ahoz és állandó bá-tortítás.

— Kénytelen voltam azt tenni amit ő kívánt tőlem.

Biztosítottam őt édes Collingwood ur, hogy ha helyzetem a testvéremmel szembe kevésbé lett volna kényes, közreműködése-met teljesen megtagadtam volna.

— Bocsánatot kérek — mondá az ügy-véd, összehuzott szemöldökét kissé felemel-ve — alig tudom kegyedet követni.

— Ugy kellett volna mondanom. „Ha a fiam helyzete nem kívánta volna” — ig-a-zítá magát helyre Floydne. Őn tudja, hogy a szegény jó fiu milyen helyzetben van. Az atyja nem hagyott neki semmit, vagy szinte semmit. Mi az a két ezer forint évi járadék egy az ő állásában levő fiatal embernek? Szinte annyi mint semmi.

Éppen elég arra, hogy adósságot csi-náljon. Ha a férjem nem gondoskodott vol-na oly szépen az özevgyi járadéskomról és nem laktunk Landslandonban, igazán nem tudom, hogy mi történt volna — és arra még gondolni is irtódom!

Floydne egy nagyon hatásos borzongás-sal végzte a szavait és a finom batizt zseb-kendője mögött keresett menedéket, talán azért, hogy a megboldogult férje emlékének — kinek végrendelete és pénzügyi intézke-ései teljesen kielégítőek voltak — eleget te-gyen.

Az ügyvéd barna szemű tréfásan pis-logtak. Ő teljesen értette Floydurt és Floyd-ne mulattatta őt.

— Természetes, hogy miután a testvé-remnak nem voltak semmiféle kötelei — folytatá Floydne panaszos hangon — mindig azt gondoltam és mindig arra számítottam, hogy Oszkár lesz az örökös és azt is mon-dhatom, hogy erre nézve volt közöttünk va-lamiféle kölcsönös és hallgatag megegyezés ez oly természetes intézkedés volt, és min-den tekintetben oly kívánatos.

Egészen más, ha Szapáry gróf átjött volna a „kormányképtelen” szélsőbakra. Tyth a ki kurjantása van! minő pulyává törpülne azonnal. Két óra lefolyása alatt sürgönyileg tudná az ország minden falubirája, hogy Szapáry Gyula még arra sem való, hogy szám-tiszt legyen valamelyik adóhivatalnál.

De így a hogy van, rosszul van a do-log. Szapáry gróf nem jött a szélbalra; még nemzeti párti sem lett. Ragaszkodik a szabadelvű párt eredeti programjához. Tehát: kormányképes, átment a hidon, de nem szed-te fel azt maga mögött. Egyedül áll és mé-gis ostromra készül. Pedig katonái nincse-nek; vagy tán csak nem látókat?

Mit tegyen ilyenkor a szegény mame-luk ember? Valóban nehéz helyzet. Weker-lével maradjon? De hát ha a fölkelő napot Szapárynak hívják? Szapáryval menjen? De hát ha a mit lát, csak lidércfény s az igazi állócsillag Wekerle?

Az ország sorsa valahogy csak el lesz. Hiszen így vagy úgy, de mindig volt vala-hogy. De mi lesz a szegény mameluk em-berrel? Ez a főkérdés, nem pedig az ország sorsa. Vajjon ez a Szapáry kéré engedélyt a királlyal, hogy kilépessen? Ha igen; no akkor Isten veled Wekerle üdvözlégy Szapáry!

Istenem, istenem, miért is nincs az em-bernek az öt mellett egy hatodik érzéke is. Egy olyan szerencsés hatodik érzék, millyennel a hajó patkányait áldotta meg a gondviselés. Azok bezzeg tudják, hogy meddig maradjanak és mikor lépjenek ki. De a szegény mameluk ember fut a házba, fut a klubba, fut a vacsorához; arca kérdőjel, szíve hangosan dobog, mindenki kérdez, senkinek sem hisz, parancsot vár, a parancs késik; arra van u-alva, hogy a válság napjaiban saját lábán járjon, és borzasztó, hogy mennyit cselik-botlik. A helyzet óráról-órára kinosabb. Ma-holnap oda jut, hogy saját fejével kell gon-dolkoznia. Ez már aztán a végső stádium. Innen már csak egy lépés van a megtebolyo-dásig.

És ha csak a kilépések volnának. Ha csak az volna a baj, hogy a miniszterium csomka. De a szegény mamelukember megles-te a Nagyhid-utca sarkán a katolikus naggyű-lést is. Láttá kik mennek, kik jönnek. Látták kegyelmes urakat, aranygyapjas ívté-zeket, püspököket. Láttá felvonulni biborizs-ban a hercegreprimást, a csillagkeresztet pa-lotahölgyek hosszú sorát, igen sok magnást, az in'elligenciának egész táborát és a választóknak egész hadseregét.

Szomorú látvány egy ilyen „fekete se-reg” bizonyára. Voltaképpen egyházfiaknak, harangozóknak, heczkáplánoknak, püspök-kaszároknak és plebánusbojtároknak lett volna csak szabad oda menni. Nagy viaszas ez a szabadelvűség terén. Mert tudni való, hogy kálvinistáknak, lutheránusoknak, unitáriu-soknak, zsidóknak lehet gyűléseket tartani. Senkinek eszéigában sincs, hogy ebben meg-ütközzék. Hanem ha a katolikusok akarnak összegyűlni, hát akkor — hátrább az aga-rakkal ti gyászos madarai az öröksötét-ségnek!

A szegény mamelukember elmékedé-sét zúgó éjjénzés zavarja meg. A lelkesedé-nek e viharzó áradata végig hőmpölyög a fővárosban, méltóságosan, miként a Dunának

hábjai. És szájról-szájra jár a hír, hogy a király sürgönyt küldött. Sürgönyt, melyben igen kedvesen fogadja a hódolatot s őszinte köszönettel viszonzza a bizalmat.

Sürgöny a királlyal!

A szegény mamelukembernek roskadni kezd az ina. Ütérverése lankad; szeme ho-mályosul. Minden földi jó ködbe vesz előtte. Az örökkévalóság körpítjai megnyílnak. A sürgöny vég im elkövetkezett.

Semmi udvarmester, semmi kabinetiroda semmi Tisza Lajos. Egy sürgöny melyet még Futaky ur sem revidiált. Aláírva: Ferencz József. És beszél Ferencz József első személy-ben, közvetlenül, egyenesen a gyűléshez. Mintha csak jelen volna ott, a népgyűlésen, maga a koronás apostoli király, és személye-sen köszönné meg, hogy benne bizik ez a nép.

Szegény szerencsétlen mameluk ember te, mi lesz már most veled?

BARTHA MIKLÓS.

MINDENFÉLE.

Kolozsvárt, január 18.

— A király sürgönye. Ő felsége a katolikus naggyűlés nevében, a hercegreprimásnak hozzá intézett sürgönyére így vá-laszolt:

„Főmagasságu Vaszary Kolos bíbornok hercegreprimásnak Budapestben.

Az összejött katolikus naggyűlés nevében emineciád által táviratilag kifeje-zett hódolatot és bizalomteljes üdvözlélet kedvesen és őszinte köszönetemmel viszo-nozom.

Ferencz József.”

— A memorandum pör.

Az „Ellenzék” volt az első, ki a me-morandum sajtópörének végtárgyalá-sára azt a javaslatot tette, hogy azt a városi vigadóban kell megtartani, mert a törvényszék végtárgyalási terme igen szűk, egy ilyen monstre végtár-gyaláshoz. Lapunk felszólalása követ-keztében a kir. törvényszék felterjesz-tést tett ebben az ügyben az igazság-ügy miniszterhez s mint értesülünk az igazságügy miniszter kivételesen, megadta az engedélyt, hogy a vég-tárgyalást a redoutban tartsák meg.

— Az Erdélyi Irodalmi Tá-r-saság e hó 21-én, vasárnap délelőtt 11 ó-ra-kor a városban közgyűlési termében felol-vasó ülést tart. A felolvasások rendje a kö-vetkező: 1. Ferenczi Zoltán r. tag: Patkó és az ő év. 2. Benedek Elek r. tag: Elbeszélés. 3. Jakab Ödön r. tag: Költemény. 4. Hegyes Vilmos r. tag: Elbeszélés. A társaság a felolvasásokra a közönséget szívesen látja.

— Kálnoki Bedő Albert orn-főerdőmester és miniszteri tanácsos, a föld-mívelési miniszterium erdészeti osztályának főnöke jelenleg Kolozsváron tartózkodik. Miniszteri tanácsos a reggeli gyors vonattal érkezett a fővárosból Kolozsvára, br. Feilitz Arthur kolozsvári erdőgazgató társaságába. A miniszteri tanácsost erdészeti hivatali ügyek eligazítása hozta városunkba.

ajtó kinyílt, egy fiatal ember botlott előre szobába és szinte végig nyult a szőnyegre.

Floydne félig elfojtott kiáltást hallata az ügyvéd meglepetéssel bámult a tolokodó a ki igyekezett ismét a lábaira állani, m-közben rendkívül bárgyu arcfintorgatással könyöket dörzsölte.

— Naphorne ur maga az — mon-a az ügyvéd ingerült hangon — mit jelent ez?

— Sir, bocsánatot kérek — dadog Naphorne Silás, olyan veresre pirulva, milyen a nyakkendője volt, midőn főnök nek a szigorú arcát és Floydne-nak a bágyadtan felemelt szemét látta — S-biztosítottam, hogy véletlenül sem volt az egész Olyasmit semmi árért nem tettem volna!

— Mit kerest itt! — kérdé az ügyvéd szigorúan.

— Semmi különös dolga nem volt Sir — csak — csak egy üzenetet hozta. De attól tartok hogy elfelejtettem, hogy mi volt. Sir, ha megengedi, hogy egy pill-natra távozzam, megkérdezem Grey ur-t, Sir, bocsánatot kérek!

És Naphorne ur sietve tért vissza gyakornokok szobájába és gyorsan tette-maga után az ajtót.

— Milyen különös fiatal ember! — mondá Floydne nevetve. Collingwood tudja-e, hogy én azt gondolom, hogy ez ember hallgatóságot!

— Remélem, hogy nem tette azt válaszolá az ügyvéd oly kemény hangon mint az ő kellemes hangja ritkán vett. Az a fiatal ember elég jól végzi a dolgát nem régóta van az irodámban és való-keveset tudok róla.

Az ilyenféle dolgokat Gray igazítja és én ritkán avatkoztam bele. De értes-adom, hogy nem jó lesz a dolga, ha egyszer az ajtó közelében találok.

(Folyt. köv.)

AZ „ELLENZÉK” TÁRCZAJA.

1894. Január 18.

Érvénytelen.

C. SWERNÁTÓL.

Az „Ellenzék” számára fordította:

A M I C A.

VII.

(Folytatás.)

(13)

— Édes Floydné, őszintén sajnálom, hogy ide fáradt, ha egy pár sort küldött volna hozzám szívesen tettem volna tiszte-letemet. Miért nem cselekedte azt?

— Nem akartam önnök ennyi alkalmatlanságot szerezni — válaszolá a lady ha-bozva, de különben is nem volt szükség rá. És az ide jövetemnek nincs egyébb oka, mint az, hogy látni kívántam őnt mielőtt elmegy. Ugy hiszem, hogy ön utazni szándékozik?

Collingwood ur beismerte, hogy Pá-riába megy át — mielőtt a szép őszidi el-mulik.

— Tehát idejövetelemnek ez az „egyed-ül oka — folytatá a vendége és attól fé-lek hogy ön majdnem impertinensnek gon-dol a miéért azt mondom.

— Ön oly szíves, oly jó és annyi érdek-lődéssel van azon ügy iránt, — hogy ha va-lami hírt hallott volna, rögtön tudatta volna azt velem. Nincs semmi hír?

— Nincsen.

— És semmi kilátás, hogy legyen?

— Teljességgel semmi.

Néhány perozig hallgattak. Az ügyvéd íróasztalán levő papírosokkal babrált, Floyd-ne összehúzta a szemöldökét és nyugtalanul

játszott a napernyőjén levő csil. kével. A cse-n-det Collingwood ur törte meg.

— Minden meg volt léve a mit meg lehetett tenni — mondá. Ha lett volna esély arra, hogy sikerre jussunk, azóta rég meg-történt volna. De mi t-ljesen kudarcot val-lottunk és én azt gondolom, hogy elkerül-hetetlenül.

— Elkerülhetetlenül? ismétlé Floydne

— Igen, elkerülhetetlenül! Felesleges mondanom, hogy a sikernek örültem volna; de, az is igaz, hogy csudálkozom volna rajta. Kegyet elkezdek — folytatá rövid szünet után — hogy akkor is így nyilatkoztam mi-dőn kegyed ezt az ügyet először hozzá-m hozta. Nem megyek-e messze azt mondvá, hogy azt képzeltem, hogy a kegyed véle-mé-nye is teljesen egyezett az enyémmel?

— Oh, Collingwood ur, u, ön tudja-e hogy nem! — mondá Floydne a napernyőt eltaszítva magától, s keztyűs kezét egy kis-sé színésziesen kulcsolta össze. Önnök látnia kellett, hogy ezzel az egész dologgal nincsen türelmem. Valóban alig volt bárságom ide jönni és őnt arra kérni, hogy egy ilyen esze-telen ügy iránt érdeklődjék; de önnök te-kinthe kell venni az én sajátos helyzetem-et, és eszében tartani, hogy nem tehettem egyebet.

— Minden bizonyval — minden bi-zonyval — mormogta az ügyvéd udvariasan.

— Eleitől kezdve azt gondoltam, hogy ez pusztán csak egy szeszély, egy képző-lődés — mely biztosan semmiben sem fog végződni. Biztosítottam őnt, hogy komolyan kérdeztem magamtól, hogy egy ilyen hóbor-tos vad eszmével valami közöm legyen.

De ön olvasta testvéreim leveleit — látta, hogy ő mily borzasztó komolyan ve-lá a dolgot. Ön tudja, hogy ő mily önféjd és mily határozott: valóban úgy látszott, mintha nem lett volna saját szabad akaratom

Midőn meghallotta, hogy az rendezve, meglepetve élénken szólt:
„Derék dolog. Igazán szép. Erly a egyetlen, a hol sikerült a nyugát rendezni.
 Ő Felsege a küldöttség valamennyi tag megszólítással tüntette ki.
 Ugorn Gábertől azt kérdezte :
 — Hány éves az erdélyi autonomia ?
 Több, mint kétszáz éves, felseges m, és történeti alapon fejlődött.
 Az erdélyi autonomia alapul szolgál-na Magyarország autonomiájának.
 Fabiától Lönhardt Ferencz püspök zszegéről kérdézősködött.
 Biró Béla kolozsvári apátplébánostól a zozsvári főterí gothikus templomról kérészködött.
 Igen kellemesen lepte meg, midőn meg-

A király igen kegyesen bocsátotta el a döttség tagjait.

A honvédelmi miniszter utóda.
Budapest, jan. 18.

A „P. N.” írja, megbízható forrás szerint Fehérváry báró honvédelmi miniszterutódjával Say honvéd vezérőrnagy van zamelve.

A honvédelmi tárcza miniszter válása közelebb megoldást nyer.

Kossuth Lajos betegsége.
Budapest, jan. 18.

Kossuth betegségéről a napokban agszó hírek szárnyaltak.

Tegnap a fővárosban az a hír volt eljedre, hogy Kossuth ez influenza következtében megvakult.

Ezekre vonatkozólag Turinból ma azt ügönyzik, hogy a Kossuth Lajos lákességének semmiféle megvárása nem következett az influen-

Azonban a betegség után nagy fokú elengülés állott be. A gyógyulás felette

Uj törvényjavaslat.
Budapest. jan. 18.
Lukács Béla kereskedelmi miniszter,

torvényjavaslatot dolgoztattott ki, a csomagolt árak hiányos szállításiánál töréntszaáéések megakadályozására.

A kolozsvári pénzintézetek naszódi faúlete.

Budapest, jan. 18.

A „Pesti Napló” mai száma azt je, hogy a kolozsvári pénzintézetek naszódi údzületének eladásánál a cél az, hogy az Erlanger csoport"-nak az eladás könyvek erint a mai valóságos érté alapján törnjék.

Nemzeti színház.

Kolozsvárt, péntek, január 19-én, 1894.
Bajnóczy Valéria vendégföléptével:
FIGARO HÁZASSÁGA.

Felolós szerkesztő:
BARTHA MIKLÓS.
Segédszerkesztő és kiadólaptulajdonos
MAGYARY MIHÁLY.

NYILTTÉR.

Megint egy új „Tirolit.”

Közép-utca és a Fapiacz-sarkon **Láposi Miklós** jó hírből ismert „Tirolit”-endéglő végkép áttételezett ugyancsak a mellette levő fapiacz-sor 2. számú házhoz ötv. Láposi Miklósné vezetése mellett

A „TIROLI”-HOZ.

Van szerencsém tudatni a nagyerdemi
közönséggel, hogy a fentnevezett báznál
rendelő helyiséget **f. hó 20-án, szombaton**, megnyitom, a hol minden törekvé-
m az lesz, hogy minél olcsóbb jöj-
jenek és italok u. m. friss márcziusi sör,
poharanként 7 kr. — s különféle asz-
tali és csemege borok bármely idő-
szakban kaphatók legyenek.

Kérem a nagyerdemi közönség szíves
pártfogását, — maradtam kiváló tisztelettel :
Özv. LÁPOSI MIKLÓS né,

Lovag BAKÓ KÁROLY
3000 hold területű buzai gaz-
daságába egy szakképzett és becsületen
GAZDATISZTET

Ajánlatok dr. A. Mihály József ügyvéd-
hez, Kolozsvárt, Belmonostor-utca 20. szám
(Korbuly-féle ház) alá küldendők. (3—8)

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár © Fundația pentru Școală - BCU Cluj-Napoca.

H i r d e t é s e k.

Sz. 12—1894. v. h.

66. (1—1)

Árverési hirdetmény.

Alulírt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közzétértesíti, hogy a kolozsvári kir. törvényszék 11445. és 11446—1893. számú végzése által, Ineze József és Kőzei Imre javára Gönczy Károly, Gönczy Károlyné és Sipos Károly ellen 701 frt 42 kr. tőke és járulékaik erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás foganatosítása alkalmával 1893. évi december hó 11-ik napján fentnevezett alperesektől bírósági lefoglalt és Frankl Ignác által 1124 frt tőke és jár. erejéig feldfoglalt és 1100 frt 42 kr. becsült kávéházi berendezés, gázlámpák, üveg- és porcelán-edények, szobabútorok stb.-ből álló ingóságok, 701 frt 42 kr. tőke és egyéb törvényes járulékaik erejéig nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a városi kir. járásbíró 18,660—1893. p. sz. végzése folytán Kolozsvárt, Belmonostor-utca 12. sz. alatt leendő eszközölésére 1894. évi Január hó 23-ik napjának délelőtti 9 órája határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen. az 1881. évi LX. t.-cz. 107. §-a értelmében, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételár az 1881. LX. t.-cz. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Kolozsvárt, 1894. évi Január hó 11. napján.

LICHTENSTEIN JÓZSEF,
kir. bírósági végrehajtó.

MEGHIVÓ.

A „magyar-láposi Takarékpénztár részvénytársaság“

IV. évi rendes közgyűlését

1894. évi Január hó 28-án

délelőtti 10 órakor
saját helyiségében tartja meg.

TÁRGYSOROZAT:

65. (1—2)

- I. Az igazgatóság előterjesztése, kapcsolatban a felügyelőbizottság jelentésével az évi zárszámadások megvizsgálása tárgyában, ezek alapján a nyereség felosztására vonatkozó javaslat tárgyalása és a felmentvény megadása.
- II. Tiszti fizetések rendezése.
- III. Lemondás folytán üresedésbe jött 1 napi biztos megválasztása.
- IV. Igazgatósági előterjesztés a tisztviselői nyugdíj intézmény létesítése tárgyában.
- V. Esetleg kellő időben benyújtott indítványok tárgyalása.

Ezen közgyűlésre a t. részvényeseket, tekintettel az alapszabályok 14. §. 2-ik bekezdésére, tisztelettel meghívja

Az igazgatóság.

Jegyzet. 14. §. A közgyűlésen csak azon részvényesek bírnak szavazati joggal, kik, mint részvényesek, a közgyűlést megelőzőleg legalább 8 hónappal a részvénykönyvbe bejegyezve vannak, — és részvényeiket a közgyűlést megelőzőleg legalább 8 nappal az igazgatóságnál elismervény mellett letétben tartják.

MATUTSEK JÓZSEF

27. év óta tanár.

férfi-, női- és gyermek cipész-üzlete

Kolozsvárt,

Fótér 32-ik szám alatt,

a volt HUTFLESH-éé üzlethelyiségben.

Megrendelések beküldött mérték vagy lábhegy mintá után a legjobb anyagból és dívat szerint, lehetőleg gyorsan teljesíttetnek.

86. (4 x)

A Mezőségen,

a vasuti állomástól 1 kilométernyire,

egy házilag kezelt

350 holdas

tagosított birtok

bérbe adó.

Hol? Megmondja a kiadó-hivatal.

65. (2—2)

„THE GRESHAM“ ÉLETBIZTOSÍTÓ TÁRSASÁG LONDONBAN.

Magyarországi fiók:

Ausztriai fiók:

Budapest, Ferencz József-tér 5. sz. alatt,
a társaság házában.

Bécs, Gisellastrasse 1. sz. alatt,
a társaság házában.

A társaság vagyona 1891. évi június 30-án Frk. 117,550.797—
Évi bevétel biztosítások és kamatból 1891. évi június 30-án 20,725.259—

Kifizetések biztosítási és járadéki szerződéseinek visszavásárlások után a társaság fennállása óta (1848.) 249,311.449—

A legutóbbi tizenkét havi üzleti idő alatt a társaságnál 61,372.000—
értékig nyújtottak be ajánlatok, miáltal a társaság fennállása óta benyújtott ajánlatok összértéke 1,728,184.555—

értékre megy. — Prospektusokkal és díjtáblázatokkal, melyek alapján a társaság kötvényeket kiállít, továbbá ajánlatokkal díjmentesen szolgáltatnak Erdély minden nagyobb városában az ügynök urak és az erdélyi vezérügynökség Kolozsvárt, Belső-utca 5., 7. sz. 7. (4—x)

A „KÖZMŰVELŐDÉS“ Irod. és Műnyomdai Részvénytársaság Kolozsvárt

Beltorda-utca 1. sz. alatti felvételi irodájában

papír-, író-, rajz- és irodaszerekből kereskedést rendezett be,

melyet sietünk szíves figyelmébe ajánlani.

Díszes dobozokba öltött hazai és külföldi Levélpapírok, úgy minden e szakmába vágó cikkek jutányos áron lesznek kiszolgálva.

Gazdag választék van a következő iskolai cikkekben is és pedig: Carton-papír, ecetek, előírt füzetek, egyszerű-táblázatok, faném rajzszekők, fokmérők, füzet-tartók, gyakorlati füzetek, hajlított vonalzó, háromszögek, hangjegyfűzetek, írásminták, írkák, író-tollak, író-nok, író-negyedek, író-nok, iskolai füzetek, iskolai táskák, jegyzet-

könyvek, könyvcímkek, iskolai bizonyítványok, órarendek, palatáblák, palavesszők, rajzdeszkák, rajzszekők, rajzfűzetek, rajzminták, rajkekréta, rajzpapír, rajzszekek, rajz-írón, rajz-tollak, rajztömbök, rajz-vászon, szorgalmi jegyek, tekercs rajzpapírok, ténták, tollak, tollszárak, tolltokok, törölő mészák, tusok, tus-csészék, zsebkörzők, zsebtálatartók stb. stb.

Árai határozottak, de o'csók. — Vidéki megrendelést igen pontosan teljesít, s 10 frton felül bérmentve küldi meg.

897. (23—x)

A CZÉG TELJES FELOSZTLÁSA MIATT HATÓSÁGILAG ENGEDÉLYEZETT

V É G E L A D Á S

RENDES SZIDOR és TESTVÉRÉNÉL.

Az összes raktáron levő áruk bámulatos olcsó áron elárusíttatnak.

Confectió és divatárak:

Körköpenyek vattázva 20 frt, 22 frt, 25 frt.
Körköpenyek szőrmabéllel 20 frttól kezdve.
Jaquetek vattázva 9 frttól kezdve.
Hosszu színházi köpenyek vattázva 25 frt.

Tirol Loden dupla széles métere — 40 kr.
Női posztók minden színben 120 kr.
Női posztók mineen színben — 70 kr.
Szőnyegek és függönyök rendkívül leszállított áron.

87. (8—x)